

licul

Humor și satiră

B. C. U. Cluj / Central Library Cluj

CALICUL

humor și satiră.

Apare la prima fiicărei luni în Sibiiu.

Abonamentul: Pentru Austro-Ungaria pe an 3 fi., pe $\frac{1}{2}$ an 1 fi. 50 cr. pentru România pe an 7 franci, pe $\frac{1}{2}$ an 3.50. Inserțiuni: De un șir petiț 6 cr. și 30 cr. timbru.

Abonamentele, manuscriptele, inseratele etc. se adresează la: Redacțiunea Calicului în Sibiiu.

Strigoii.

Baladă românească.

La Cimara, la Cimara ¹	Vorbe lungi, vorbe ciudate
În palatul luminat,	Se aud de la tribună,
Strigoii ² din toată țara	Libertatea se combate
S-au strîns ca se țină sfat.	Geamurile de resună.
Căci se zice, tot se zice,	Ei doresc ca să învie
Ceasul rău că a sosit,	Reglementul răposat,
Strigoimea ca se pice,	Și în țară iar' să fie
Că-i destul cât a domnit.	Sus strigoitul ridicat.
Căci destul de când în spate	Unii au dor de Muscali
De popor este purtată,	Și alții voesc pe Turci
Și că legea numai poate	Ca să vadă liberali
De strigoi a fi dictată.	Spânurați, sau puși în furci.
Ei privesc cu întristare	Ghița Popei, ³ dascăl mare
Steaua lor că a apus,	Pricopsit cum n-a mai stat
Și căderea îi mult mai mare	D'odată pe masă sare
Cu cât vine mai de sus.	Și dă următorul sfat:

¹ „Cimara”, avocat în Jassi.

² „Strigoii”, conservatorii retrograși.

³ „Ghița Popii”, avocatul Mărzescu.

Nota red.

Nota red.

Nota red.

„Pace vouă tuturor „Ascultați dar' pe Ghițică
 Ș'acum și în viitor Și strigați toți fără frică:
 S'ascutați cu înțelepciune „Vivat! Vivat! libertate *
 Ghița Popei ce vă spune: Dar' fără egalitate“!
 „Libertatea'i numai farsă Ghița a vorbi sfârșește
 Dacă n-ai nimic pe masă, Ș' un bacșiș ar fi luat,
 Și cine 'i cu punga sacă Dar' tocmai se nimerește
 Cum 'i cânti, așa 'ți joacă. Că cocoșul a cântat.
 „Joacă tot cum a jucat Sala în clipă ca prin farmec
 Când nu era liberat, De strigoi e deșertată
 Căci nevoia întocmai bate Ghița a vorbit zădarnic
 Cum bătea biciul pe spate. Ș'a remas, gură-căscată.
 „Libertatea dar' e bună Strigoimea nu mai este
 Căci treaba vă merge strună Căci cucoșul 'i a cântat,
 Toate stau tot cum a stat Inse totuși e poveste
 Numai firma s-a schimbat. Că de ei țara a scăpat,
 „Dar' nu vreau egalitate Căci are moștenitori,
 Cu mojicul se fiu frate Legatari universali,
 Căci dai voie lui Ivan Mulțime de lipitori
 De să suie pe divan. Cu mască de liberali.
 Ș'odată egal cu tine Strigoimea ișlicară
 Lesne pofta 'n cap 'i vine A fugit și de cocoși,
 Se 'ți facă egalitate Dar' cei noi, sermană țară
 La moșie și la toate. Nu sunt așa de fricoși.

Au ca porcul îndrâsneală,
 Și de porci nu-i de scăpat
 De-cât sau prin ciomăgeală
 Sau făcându-le „Ignat“.¹

Ipsilon.

¹ „Ignat“, timpul tăieri porcilor în România.

Sus Marcule!

Dina, dina, dina, da,
Dina, dina, da!

Sus Marcule 'ntr'un picior
Sus! și jăcă-n Mărțișor
Că astăzi numai cu jocul
Afli pacea și norocul!
Numai jocul, mănec-l naiba
Ne face ađi tóte tréba
Căci lumea s'a 'ntortocat;
Vai de cel ce n'a jucat!
Cine ađi nu ști juca,
Hop Marcule éc' așa!

Nui vrednic două părăle,
Clătina Mărcuț din șale!
Hop Marcule nespălat,
Hai și jăcă-n Bucium-sat
Hai și jăcă printre uși
Părintelui Pițiguș!
Că Pițigușul din sat
Điua, nóptea e tot beat
Încât din om cu renume
A ajuns de rís la lume!

Nici țigani din Abrud
Nu se mișcă de-l aud
Bombănind filosofește
Dacă banii-și prepădește!

Că, Marcule, étă-ți spun
Popa-i ras fără săpun
De câți-l cunosc în față
Hop, Marcule și-l învăță!

Învăț-l să jöce cărți,
Să risipe-n tóte părți
Păralele câștigate
De alții cu direptate!

Marcule, popa Șendruț,
Alexandru cel Cioruț
Se trăescă ani o mie
Nu-i vrednic de singhilie;

Că el în Abrud avea
O căsuță frumușea
Dar' tótă o pusă-n cărți
La Csangăi din tóte părți;

Apoi vîndu și mărțina
Și jucă cu sėptămână
Până puse prețul ei
La sārāntocii Csangăi.

Dup'aceea musicașii,
Pusuiau frāul și șeua
Și-l portară prin oraș
Tot dīcāndu-i tănānaua;

Đisuiiau și prābușita
Fiind-că e din Isbita
De nascere, deci Marcule
Jócă-l se-ți dee pițule!

Dar' îl jócă, nu'l slābi
Că dacă s'a liboví
Ț'a da bani, ț'a da inele
Și-i poți face ciur din piele.

Și jucāndu-l iuește:
Tună dómne și trāznește
În popi ce au greuruși
Ca și popa Pițiguși.

Tună dómne și-n vlādica
Care sfințește palinca
Întrupată-ntr'un porc beat
Ca Pițigușul din Sat!

Mai în urmă-l strînge-n brață
Marcule și mi-l învăță
Cum se țină omenia
Ce i-a dat'o familia.

Că el cu a lui purtare
A adus o supērare
În familia-i cinstită
Căci el bānd e alter vită!

Marcule, din Bucium Sat
Se te duci la Abrud Sat
La vestitul ducipal
Poreclit chir Iancși Gall!

Jocă Marcule pe Gall,
Pe vrășmașul teu rival
Care 'nvrășbi un popor
Din vestitul Sohodol;

El, săcaiar căpățina
Care-i cât și la mărțina,
Mulge, tunde și jipește
Nația, care-l hrănește!

El nu-și mai aduce aminte
Ce a fost mai înainte;
El și-a uitat, drăguț dómne
Cum umbla urlând de fóme!

Ei! dar' orbul lui noroc
L'a făcut drept protopop
Și protecția de fustă
I-a dat dreptul de locustă.

Ca locustă el consumă
Dela tată, dela mumă,
Dela mari și dela mici
Hop Marcule cu opinci!

Dar' se știe minte Gall,
Abrudeanul ducipal
Că róta merge-n pregiur
Până fece zup în — leucă!

El, de ce ar avea să facă
Numai price și gâlcévă?
Căci noi știm c'a lui chiemare
Ar fi alta, mult mai mare?

Bine-i stă, ca protopop,
La Cărpiniș în Vêrtop
Să tulbure apele
Ca se-și umple pungile?

Dar' casina cea română
Carea-i e de îndemână
Gall de ce o ocolește
Și 'ntre Csangăi se virește?

Marcule! Gall când se sfarmă
Face tot brumă și iarnă . .
Deci: spune la mic și mare
Se nu-i dee ascultare! . .

Marcule, nu fi viclean,
Jocă popii Mestecan
Din Roșia cea din munți
Unde-s cameleoni mulți!

Adeca, se me esplic
Étă ce voii se dic:
Mestecan cu a lui fii
Sunt primii în nebunii

El, ca popă înțelept
Află c'ar fi lucru drept
Să bată pe mic și mare
Care-i cere bani — părale.

Dacă singur nu-i în stare
Să bată pe fie-care
Atunci feciorii-și adună
Ca se facă trébă bună.

Un biet șuster fără minte I-a cârpit încălțăminte I-ar când prețul și-a cerut, Mestecanul l'a bătut . . .	Tu, cu lipitorea țarei Astăđi ne dați supărarei; Deci te du, du, dracului Din valea Bârgăului!
Dacă toți popii din lume Ar fi ca Mestecan anume, Atunci și eu ăic că-i sfântă A lor cale . . a lor țintă!	Căci Bârgău-i românesc, Doctore! nu-i armenesc; Deci: cu scólele ce faci, Poți să mergi în șapte draci!
El trăește-n preacurvie Și tot e de omenie; Dar' altul de-a strănutat Face păcat neiertat!	Doctore! noi cu prostia Ți-am dat ție doctoria; Dar' cu cultura ce o ai Face-i măgări și din cai!
Așa-i lumea, așa-i vécul, Unii sémână cu dracul, Unii fac numai scandal Și-s protejați de chir Gall.	Doctore cu a tale scóle Aduci Bârgăului bóle Deci; étă ce-ți spunem ție: Remâi tu la alifie!
Mă Mărcuțule desculț Jócă și lui Hângănuț Doctorului din Bârgău Ce-i „per tu“ cu lucru réu!	Marcule cu ochi cioriși Jócă și în Acintiși La popa unit Metea Care-i de pănura ta.
Că Hângănuț ca râmlean Și ca fiu de diștricțan După ce-l făcurăm doctor Nu mai dă pe noi un potor!	Mă, el tocmai ca și tine, Face curte la vecine, Și-și alungă preutésa Să trăescă cu alésa!
Vai! Hângănuț de sciam Când părale-ți trimiteam Ca se-ți faci doctoratul, Mai bine-ți suciam capul!	Dar' ști dracul cei cu Vancea Că nu mai apucă lancea Să-nțepe pe debaderi, Pe preuții cei bicheri;

Eu, se fiu metropolită	Hop! că el din biserică
N'ași ținea nici când o vită	Merge drept la palincă
Cu năravul lui Metea . . .	Încât lumăa sta se jóre
Sai Marcule éc' așa!	C'au jurat pe litrișóre.
Ce? asta-i moralitate	Vai! și pilda n'a strica
Dela-un popă plin de carte	Altcum a o areta
Ca se facă tot pricini	Căci: de-i vorba de beție:
Pentru mueri, prin vecini?!	Titorii lui sunt în tăie!
Dacă da, mă dau de a dura	Hop! Mărcuțule desculț
Să nu-mi mai auđiți gura	Întórnă-n Roșa din munți
Și me duc la Oraștie,	La dascălul cel unit,
Numele se nu-mi mai vie!	La Hocman cel iscusit!
Hop! Marcule nătărău	Hop! că el întâi și-ntăie
Hai și jócă în Căstău	Fu maș la farmacie,
Unde-s neveste frumoșe	Ér' cartea de dascălie
Și cucernice, milóse.	O 'nvătă în chelnărie!
Că-n Căstău nu poți se peri	Și Roșienii cei culți
Chiar de dorul de mueri	Încă-l țin ca dascălul
Numai se-ți scuturi punga	Mai bine l'ar țipa-n jar
Patru-cinci-i căpeta!	Se-l spriginéscă Gașpar.
Hop, Marcule fecioraș	Dar' nu-l țipe, că-i țipat,
Jócă-n Temeș Sânt-andraș	Că ți, nópte-i mort de beat;
La părintele Josiv	Și póte ámbla tot beat;
Radnențiu cel bețiv;	Că dór e cualificat!
Hop! Mărcuț că de-i afla	Hop Mărcuț, pe unde ești
Om se bee atâta,	Și jócă pe Henzelești
Cât bea sântul nost părinte	Cari pentru egylet cultur
'Ți dau un stog de plăcinte!	Dau și nădragii din — glesne!

Hop! că-n luna lui April
De-i fi cu minte copil
Te-oi juca în țări streine,
Acum s'auđim de bine!

Dr. Vedetot.

Urzică Scandalografescu.

Nu'mi mai aduc bine aminte, cu care ocasiune prim-ministrul României I. C. Brățianu a exprimat memorabilele cuvinte: „N'a sosit încă timpul, ca se ne despărțim de hoți și de tâlhari.“ Dacă e înșă adevărat, că'n Ungaria omul se începe dela baron, atunci fără îndoială în România hoțul adevărat, trebuie se se înceapă dela boer, pentru-că până acuma n'am cetit în Monitor, ca vr'un hoț de cai din România se fie ajuns până la rangul de ministru, și prin urmare între soții, de care ministrul-presedinte Brățianu, ne-sosind timpul, nu se pôte despărți, nu se pot înțelege hoții de cai din România.

Atare înțeles s'ar putea octroa enunțiațiunei prim-ministrului Brațianu numai după nematura distincțiune a maturului corp din București între „Români de origine streină“ și: „Streini de origine română“, din care ar urma că restul locuitorilor din România sânt hoți și tâlhari, de cari Brațianu nu se pôte despărți, pentru-că n'a sotit timpul.

Așa stând lucrul, eu nu'nțeleg, cum ministrulpresedintele României s'a putut despărți de Ciurcu, Ocășan, Secășan etc. cari, după argumentele sale de espulsare, sânt hoți și tâlhari. Hoți, pentru-că au furat ospitalitatea statului român, și tâlhari pentru-că au provocat tâlhării contra unui stat învecinat, emitând proclamațiunei tot așa de roșii, ca și partida care, bona fide, a ridicat pe Brațianu până a devenit pistriț.

Cu tôte estea espulsarea lui Ciurcu și consorți din România e ușor de esplicat. România nu-'i Rusia. Când în Rusia s'ar fi întemplat un atare cas de espulsare, atunci desigur locuitorii din Sibiria se înmulțiau c'un ministru-presedinte. România însă, mulțămită ceriului și lui C. A. Rosetti, e un stat constituțional. În România dacă ministrul-presedinte Brațianu face vro dispozițiune, sau propune vro lege, care nu află consimțământul parlamentului, trebuie se dimissioneze, pentru-că așa cere reputațiunea unui ministru constituțional. Dacă se dovedește însă, că iustiția și administrația ministrului nu plătește o ceapă degerată, ministrul remâne sigur la postul seu.

De aceea: Ferice de țara, pe care ministrii constituționali, fără concursul hoților ș-al tâlharilor, n'o pot guverna !

Stan Pățitul.

În Mănăsturul Unguresc, protopopiatul Clujului, trăiește un popă — pocni-iar capul — cu numele Iosif Condor. Acesta e înalt cât o paliță de himeiu, și subțire ca un paiu de săcară. Din cauza înălțimei, când vrea se se peptene, trebuie se se suie p'un scaun, ca se'si ajungă-n cap, dar' fiind atât de subțire, și cu tôte estea un mare mâncător, tótă lumea se întreabă: Unde drac au cele șapte rînze popești într'un paiu de săcară loc?!

Slujba bisericească e pentru popa Condor apa, prin care trece cânele, și de aceea ține deniile, cari de regulă sînt mai lungi, în cărciumă.

Averea nemișcătoare a bisericii o ia de regulă el în arîndă, și asta din motivul, ca se nu ajîngă pe mâni streine, cari plăteșc arînda.

Cînd se măsură grăul bisericii, ca se nu se facă prescurtări, popa Condor totdeună se duce în persóne cu sacul gol, și asistează la măsurare, pînă cînd se póte întórce liniștit cu sacul plin cătră casă.

Nu mai puțin zel arată popa Condor pentru binele șcólei atunci, cînd poporeni și fac vr'un fond pentru ajutorirea copiilor săraci, ear' banii fondului îi așadă spre fructificare în pozonarul propriu.

Altcum, cînd popa Condor ar fi atîta de cult, cât e de înalt, ar fi un om de înaltă cultura. Atîta stă totuși netăgăduit, și toți cărciumarii din protopopiatul Clujului, cu cari e „per tu“, pot constata, că el e ađi cel mai mare diplomat în Europa. Bismark însuși e Schuwichs pe lîngă el.

Pînă-cînd adecă tóte diplomația europeană d'atîta timp 'și sparge capul după „status quo“, și nu'l află, popa Condor, cu cea mai mare ușurință află „stus quo ante“. El — ceea-ce rar se'ntîmplă — trebuie se fie numai treaz și, dacă întră în cea mai de aprópe cărciumă, preste câteva minute se află în „status quo ante!“

Cînd popa Condor se află în status quo ante, e mai supurb decăt Bismark, cînd îl apucă histericalele paroxismului. Precum Bismark, cînd îl apucă paroxismul nu vrea se știe de parlament, așa și popa Condor, cînd se află în status quo ante, nu vrea se știe de cărciumar și nu plătește ce a beut.

Mai dăunăđi, popa Condor, mergând la târgul din Baffy-Hoidin, s'a băgat în cârciuma lui Czifra, și atâta a beut, până-ce 'și a uitat, că nare cu ce plăti ce a beut. Czifra cerând plata, popa Condor striga, că a plătit. Czifra ăcea ba n'ai plătit, popa sbiera, ba am plătit. În fine popa Condor atâta a strigat, am plătit, am plătit, pânăcând Czifra însuși a trebuit se creadă. Deci ce era se facă Czifra alta, prinde pe popa, devreme ce a plătit, și era superfluu în cârciumă, de cuviósa barbă, și'l trânteste pe ușa cârciumei în uliță. Popa, fără se bage de samă, că nasul e la el, 'și turtește nasul crumpănă, 'și belește în urma turtelei nasului și fruntea, o ureche 'și-o scrintește, și, când ajunge acasă în parohie, îi lipseau măselele jumătate.

Întrebându'l preoteasa și alți ómeni din comună, ce s'a întemplat cu el, popa Condor a născocit minciuna, că ducându'si iapa la armăsar, aceea n'a voit se stea, ci s'a ferit, ear' armăsarul a sărit pe el, și l'a vătămat cu potcóvele.

D'atunci toți locuitorii din Mănăsturul Unguresc așteaptă cu nerăbdare că se vadă, cine va fêta, iapa sau popa.

Pacea de București.

Înfluința climatică decide totdeauna asupra productelor. Vița de strugure produce în Cisnădiórá oțăt, în Francia șampagn. Boii, în România au córne scurte, în Ungaria, córne lungi. Du însă un bou din Ungaria, care în acéstă țară nu s'a putut desvolta neci pentru rangul unui deputat dietal, în America, și preste puțin se va întórce ca ministru al cultelor și înstrucțiunei publice. De aceea eu mult me tem, că pacea de București va ieși tulbure, ca și apa din Dâmbovița!

Popa Colac cu popa Pupăză.

Colac: Adevărat e sôțe, că Mendel s'a dimisionat din postul de canonicus arendator al regalelor de cârciumărit din Blaj?

Pupăză: N'am neci o știre, cel puțin până ađi, eu n'am primit atare cercular metropolitan!

Colac: Bine sôțe, vouă și-n afaceri de cârciumărit vi se trimit cerculare?

Pupăză: Se-nțelege! — La noi, deși nu umblăm beți de constituționalism bisericesc ca voi, cea din urmă beție se regulează prin cercular!

Colac: Va se ăică voi puteți bea regulat, că cercularul ve vine!

Pupăză: Da, da, dar' cel puțin știm când sîntem beți, nu orbecăm ca voi în constituționalismul vostru vestit. En spune'mi tu, 'ți-a venit ție cercular, că actuarul vostru metropolitan Petrovici s'a demisionat, sau mai bine ție, a primit din actuariatul metropolitan, ca țiganul din Raiu una cu picioru-'n grindă?

Colac: „Șarlatanul metropolitan“ Petrovici — vrei tu se ție!

Pupăză: Îi ție cum îți place, dar' dacă a fost funcționar bisericesc — cum crești tu că Mendel a fost la metropolia din Blaj — atunci tot se recerea un cercular metropolitan, ca tu și tótă lumea ortodoxă se știti și se ve ferii de el, ca de ciură!

Colac: Mendel ori Petrovici, unul un jidan mai mare decât celalalt!

Pupăză: Jidan da, dar' Mendelul nostru, prelângă Iuda vostru Petrovici, pôte trece de Christos!

Colac: Ce me privește pe mine sote, eu numai din Tribuna am aflat, că Petrovici a fost domn la metropolia noastră. Dacă Petrovici e însă așa cum îl descrie Curtius în Tribuna, atunci tu ai tótă dreptatea se ție, că Mendelul vostru, prelânga Iuda Petrovici, pôte trece de Christos. Ba și mai mult, Petrovici e mai slab și decât Iuda, pentru-că n'are neci curagiul d'a se spendura!

Pupăză: Ce vrei tu spendurătură mai mare decât cea din colonele Tribunei?

Colac: Eu sote, cer dela ori-care om, care a păcătuit atăta cât Petrovici, fie acela sedus de satana Miron ori de diabolul Babeș, se'și cumpere un ștreang și se se spendure însuși, se n'aștepte ca se'l spendure Curtius în colonele Tribunei!

Pupăză: Aci ai tu dreptate sôte, si eu, când a'și avea convingerea, că Tribuna e atât de interconfesională, cât me tem, că pe noi uniții ne trage pe sfóră, totuși n'ăși fi cređut posibil, că ea se conceedă lui Curțius spênđurarea unui felonist ca Petrovici în colónele sale.

Colac: De sôte: „Similis simili gaudet!”

Pupăză: Așa-'i, dar' atunci unde rămân vestitele cercuri reprezentate de Tribuna?

Colac: Acolo unde rămân dógele unei buți sau ale unei donițe fără cercuri! Tu trebuie se ști sôte, că eu d'un timp încóci pun mai mult pond pe reputațiunea unei zarzavagioice din piața Bucureștilor, sau a unei cofărițe din tîrgul cel mic al Sibiiului, decăt pe aceea a Tribunei.

Pupăză: Și pentru ce?

Colac: Pentru-că ori-care zarzavagioică din București, ca și ori-care cofăriță din Sibiu, când păsește cu părerile sale în public, se representă pe sine, pănăcând Tribuna, după desele ei mărturisiri, nunumai că n'are părerii proprii, ci e gata a pâși cu părerile ori-cui în publicitate, și un țiar românesc, care păsește cu părerile unui Curțius despre Petrovici în publicitate, acela nu merită a se tipări într'un „Institut tipografic” creat cu bani românești, ci într'un bordel jidovesc!

Pupăză: Sôte, vėd că tu începi a cugeta — dar' despre asta de altă dată — eu trebuie se me duc acasă, că preoteasă-mea, decând Vulcan ne trimite „Familia”, pătímește de migrenă, adio!

Colac: La revedere!

Cocóna Gurădulce.

Câț, că voi nu purtați cultura în códă!

Până-î codubatura cu códă, códă cu porc, și damele române din Sibiu cu șlepuri, Maghiarii nu pot concura cu noi în progressul cultural. Maghiarii, ca se-și câștigate cultură, trebuie se arunce dări, ear' noi Români, ne cultivăm jucând. Și până ce Maghiarii 'și adună dar'ea necesară la câștigarea culturii pentru cucerirea Orientului, te vei pomeni, că turcóicele, imbrăcate cu cătrínțe, jócă „Hora Sinaii“ pe stradele Constantinopolului.

De aceea, numai dobitoce ca cocóna Sfecla, și alte organe de publicitate, se mai pot teme ađi de maghiarisare. Dacă Maghiarii nu ne-au maghiarisat atunci, când

mai aveau câte ceva, ađi, când nu mai au nimica, ba sânt avisați la aruncarea de dări, ca se-și câștigel cultură, maghiarisarea naționalităților din Ungaria, însemnează aceea ce italianul numește: „Mopperli perduto“, er' românul: „A trecut baba cu colacii“. Cât!

Odinióră și eu mai aveam respect de Maghiari. Atunci adecă, când purtau nădragi roșii, cisme cu pinteni, pene-n pălărie etc., și pe stradele din Budapesta câinii erau mai siguri contra hingherului, decât cilindrul contra turtirei prin greutatea unui pumn patriotic. Ađi însă, când în capitala Marelui Stefan, aviticol costum maghiar a ajuns la códa cailor și, fără biciu în mână, nu plătește o ceapă degerată, ear' clasele culte, ampioiați, deputați, magnați etc., ca se nu se privească de cociși, pórtă cilindru și frac, nu mai pun pe ei neci atâta preț, cât țiganul pe calul, pe care, după ce 'i-a tras pelea, l'a aruncat în șanț. Cât!

Când cetesc eu în decursul acestui carneval, lung cât o căzanie din Chiriadromion, ți de ți rapórte d'ale țiarelor nóstre despre baluri, teatre, concerte etc., ținute în tóte părțile locuite de Români pentru ridicarea de scóle, subvențiuni de studenți, meseriași etc., și când îmi spun mie țiarele nóstre, că româncele, la tóte aceste festivități se prezentează în costum național românesc, atunci nu'mi mai pasă, pentru-că, mai curênd iese cocóna Sfecla cu capul ei cel fals prin șignon, și Maghiarii cu părul prin căciulă, decât cătrînța română-și părăsește poziția avitică națională. Mițuluc!

În credința asta me întărește faptul, că mulțimea Maghiarilor comandați la Sibiu ca se ne maghiarizeze, nunumai că n'a maghiarizat până acum neci un puiu de găină, dar' acea glótă de maghiarizatori însuși e expusă romanisării, pentru-că eu am observat pe mai mulți apostoli

ai maghiarismului din Sibiiu, cari, unde v^ăd o c^ătrint^ă, alearg^ă dup^ă ea, ca capra dup^ă varz^ă. C^ăț!

De aceea, ca m^âne ne vom pomeni și noi, c^ă Tisza se ia dup^ă Bismark, care, pentru ap^ărarea elementului germ^ân de desnaționalizare, a oprit c^ăs^ătoriile între nemți și poloneze, și va prescrie kulturegyletiștilor din Sibiiu, ca se'și închid^ă ochii, c^ând se înt^âlnesc c' o M^ăeriț^ă. C^ăț!

Și într'adev^{er} eu însuși ved un mai mare pericol de desnaționalizare pentru acei Maghiari, cari cerceteaz^ă nuntele M^ăerenilor dela Vuta lui Tițoiu din Gr^op^ă, dec^{ât} pentru aceia, cari cerceteaz^ă balurile reuniunii damelor rom^âne din Sibiiu. C^ăț!

Asta nu f^ăr^ă cuv^ênt, pentru-c^ă deși balurile reuniunii damelor rom^âne din Sibiiu au sublima chiemare d' a înființa din venitele lor o sc^ol^ă pentru cultivarea națională a fetițelor rom^âne, eu, c^ând v^ăd la acele baluri, cum c^ătrint^ă se înlocuește prin șlepuri, nu le mai ascriu neci o importanță națională, și Maghiarii le pot cerceta f^ăr^ă pericol de desnaționalizare. C^ăț!

Dumneșeu se me ierte dac^ă greșesc — dar' eu una n' am pricepere pentru un bal național rom^ânesc, f^ăr^ă costum național rom^ânesc, cum s^înt balurile reuniunii damelor rom^âne din Sibiiu. Nu, pentru-c^ă acolo, unde lipsește forma, esența e un falsificat. M^ăgarul, dac^ă nu-'i cu urechi lungi, rem^âne în veci cat^{âr}. C^ăț!

Eu țin adec^ă — cum đice coc^ona Sfecla, c^ând o ia gura pe dinainte, și mintea-'i rem^âne ac^ățat^ă de șlep — „sus și tare“, c^ă un bal rom^ânesc, pre cum ar trebui se fie și acela al reuniunii damelor rom^âne din Sibiiu, numai în costum național rom^ânesc p^ote fi ceea-ce voește se fie. Mișluc!

Dar' — ȳic damele române din Sibiiu — asta nu se pôte. Noi trãim în Sibiiu într'o societate mestecată. Elita societãþii din Sibiiu e streinã, și noi nu putem pretinde ca acea elitã, care totdeauna ne cerceteazã balurile, se'și procure costume naþionale române. Cãþ!

Bine! — Asta ar fi un motiv. Alt motiv n'au damele din Sibiiu. Nu'l au însã neci pe acela, cã elitã streinã din Sibiiu n'ar cerceta balurile lor, dacã ele s'ar presenta la bal în costum naþional românesc — nu, pentru-cã neci-odată nu s'au prezentat la balurile lor în costum naþional, ca elita Sibiiului se aibã motive d'a nu mai cerceta balurile românești. Cãþ!

Și óre care e adevãratul motiv al acestei aparinþe antinaþionale? E credinþa deșartã, cã șlepu' dã noblesã și acopere originea din opincã. Cãþ!

Asta altcum, fãrã a face alusiune la mãgarul din pelea leului, s'ar putea privi d'o nobilã intenþiune. Ear' când s'ar întembla, ca noi se romanisãm Orientul, damele române din Sibiiu nu s'ar putea fãli cã, pentru atare succes, au contribuit batãr atãta, cãt face negrul proverbial de sub unghie. Cãþ!

Premitând acestea, totuși trebuie se recunosc, cã damele române din Sibiiu, cari, în mod escepþional, și spre înrușirea tuturor datelor statistice constatate în tóte pãrþile locuite cu Români, se întrec în produþiunea de fete, se îngrijesc cel puþin de mijlóce nimerite pentru creșterea fetiþelor, pãnãcând maturul corp al culturii și literaturii nóstre naþionale dela „Leul Alb“ din Sibiiu, a spesat 70,000 fl. cu zidirca unei scóle, în care, dupã legile patriei nóstre trefortiane, nu este iertat a bãga o fatã fãrã risicul, cã ți-o dã afarã. Cãþ!

Recunosc și aceea, că balul reuniunii damelor române din Sibiiu, și în carnavalul din estan, în ceea-ce privește eleganța și lungimea șlepurilor, pôte competa după patenta de primul rang. Tot ce se numără între elita societății din Sibiiu, români și neromâni, a luat parte la acest bal, și eu am văzut cavaleri, cari călcau pe șlepurile damelor cu mai multă mândrie, decât părinții lor pe opincă. Cât!

Cu tóte estea, balul reuniunii damelor române din Sibiiu românesc n'a fost neci în trecut, neci estan. De aceea, eu, din punct de vedere național românesc, prefer balul lui Dr. Comșa din Avrig, ba chiar balurile Mă-erenilor dela Kukumis. Asta din motivul că, la balul reuniunii damelor române din Sibiiu, nu s'au prezentat neci batăr atâtea dame in costum național, ca omul se'și pótă face închipuire despre pupăza de pe colac. Cât! Au fost adecă în costum național românesc numai o damicelă întreagă și o jumătate de damă. Cât?

Romănesc n'a fost neci odată balul reuniunii damelor române din Sibiiu, cel din estan a fost însă în mai multe puncte interessant:

1. Au lipsit dela bal acei flăcăi, sau bicheri — cum ȃic cei din România — cari, ca se se însóre, așteaptă până-când lumea se va întórce, și fetele vor cere pe ficiori, dar' și atunci numai în acea condițiune se însóră, dacă au convingerea, că nevestele lor nu mănâncă până se se sature, și în tot casul mai puțin decât ei. Cât?

2. Gardedamele, cu puține escepțiuni, au fost estan mai bine alese, decât în anii trecuți, așa încât jucătorii angajându-se la joc, adese-ori veneau în perplesități, până-când în trecut, gardedamele, dacă se prezentau chiar și cu șleपुरi la bal, ori-care jucător consciu de credința strămoșască, mai bine se da unit, decât se le jóce. Cât!

3. Am vădut cavaleri români — și asta observ, fără a detrage redactorului nostru câtu-i negru sub unghie din splendoroa luna sale, — cu vucle artificiale, sucite, ca lâna de pe oile țigări, până-când a'și sta se me prind, că la ei acasă neci pepten nu afli. Cât!

4. Conversațiunea a fost poliglotă. Schulvereiniștii se intreceau la vorbe cu Kulturegyletiștii. Dacoromaniștii vorbeau, că Apostolii după pogorîrea Duchului-Sfânt, în toate limbile, ear' când vorbeau românește, dovedeau, că se află la înălțimea temperaturii ce domnea în sală. Conversațiunea lor genială nu trecea adecă în acele sfere ale științei omenesti, cari nu se pot măsura prin termometru. Cât!

5. Un cavaler, când cenversa cu damele, bătea din palmi, ca și cocoșul, când cântă, din aripi. După aceea urma o frecare continuă a palmilor întocma, ca și când acel cavaler ar fi voind se dea damelor, cu care conversa, lexiuni în fabricarea tăiețailor de crumpene. Cât!

6. Mi se părea a ceti din fața damelor române din Sibiu, că ele însuși nu's mulțamite cu forma, în care balurile lor se representă, și că îndată, ce moda va prescrie purtarea părului scurt și ele se vor tunde, nime nu va mai afirma, că au păr lung și minte scurtă. Mișluc!

Servițiul telegrafic.

Agenția Calicului.

Cluș, 28. Faur. Tribuniștii, făcând alianță cu „Blojul“ lui Curtius, nu se mai pot dejudeca pentru delicta de pressă, pentru-că în Ungaria curțile cu jurați nu sânt competente a judeca asupra indivișilor copti pentru balamuc!

Inaintea protopopului.

Protopopul: Așa nu merge dragul meu! Dacă vrei se te despărțești de nevestă, trebuie se ai motive!

Țăranul: Eu, ce e drept, n'am motive, dar' îmi iau un avocat, și ala, pentru bani, află motive!

Vinătorul sigur.

Bree! — Trebuie că l'am nimerit bine, că fugе-al
dracului!

Ultima incercare.

Itzig Râiosenștein: Pade Nicolae, se ști că ađi viú pe urmă la dimata, ca se'mi plătești panii!

Badea Nicolae: Slavă Domnului că ađi vi pe urmă, pentru-că destul 'mi-ai acrit sufletul cu vintul teu!

Avis abonenților Calicului!

Calicul se expediază în prima fie-cărei luni tuturor abonenților d'odată, și dacă adresații nu'l primesc, posat nu'și face datorința, și ajunge pe mâni rojașandoriane.

Reclamați și veți primi duplicate.

Din partea redacțiunei noastre sîntem autorizați a face abonenților noștrii tôte înlesnirile privitoare la solvirea abonamântului. În urmarea această concedem plățirea abonamântului oricând pînă-n 1 Octomvrie a. c. Atare favor se cere în scris, pînă-n 1 Maiu a. c.

Dela domnii abonenți, cari nu cer atare favor, vom încassa abonamântul, ca și în trecut, prin ramburză (Post-nachnahme, postautalvány), care face o diferență de 11 cr.

Pentru acei abonenți din România, cari nu ne vor trimite abonamântul pînă-n 1 Aprilie a. c. vom sista espedarea foii din cauza, că-n România încasările prin ramburză nu sînt admisse.

Acelor 37 vechi abonenți ai noștrii, cari restează cu abonamente din anul trecut, și pînă-n 1 Aprilie a. c. nu'și vor răfui restanța, li se va sista necondiționat espederea diarului.

Domnii, cari au cerut, și primit Calendarul Calicului spre vîndare, sînt rogați a'și răfui socotelile pînă-n 15 Martie an. cur.

Administrațiunea Calicului.